

Zvířátkům je zima většinou protivná, a tak ji radši zaspí. Jen tu a tam vykouknou ze sněhu zaječí ouška nebo veverčí ocásek, a zase honem honem zpátky do pelíšku...

I Krtek se chystal k zimnímu spánku.

V podzemní světničce měl nachystané zásoby, aby nikam nemusel.

Ale nejdřív se chtěl aspoň jednou podívat ven, jak ta zima vlastně vypadá.

„Jé, to je nádhera!“ vzdychl překvapeně.

A hned ho napadlo, jak by se v tom běloučkém bílém sněhu daly bezvadně válet sudy, jezdit z kopce po bříše a koulovat se.

Jenomže s kým? Když všichni kamarádi spí.

Aby nebyl tak sám, postavil si Krtek aspoň sněhuláka. A docela se mu povedl! Nejdřív sice nebyl moc živý, ale to se časem napraví...

„Nemůžeš tu, sněhuláku, pořád jen tak stát,“
domlouval mu Krtek.
„Když chceš s někým kamarádit, musíš si s ním hrát!“
Ale sněhulák nic.

„Nevadí. Tak se zatím aspoň koukej,“ řekl Krtek a sjel
po břiše nejbližší zachumelený kopeček.
Bylo to tak legrační, že se sněhulák rozesmál...
A kdo se směje, ten je živý!
A kdo je živý, ten si umí hrát.
Nebo se to co nevidět naučí.

